

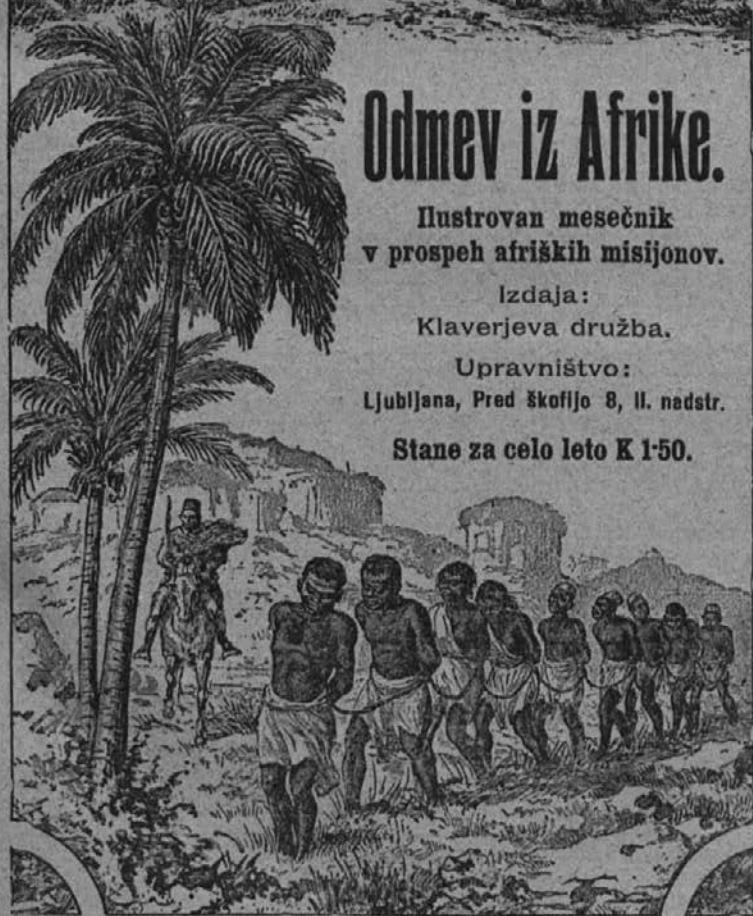
Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prospeh afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1-50.

Vsebina številke meseca aprila:

Dušna premija. — „Križarska vojska molitve“. — Sveta kongregacija de Propaganda fide. — Spomini iz preteklosti. — Misijonski dopisi. Apostolski vikarijat Banquelo (Severna Rodezija). — Pionirji križa. — Apostolski vikarijat Zgornji Nil. — Misijonska pisma. — Novi apostolski vikar v Loango. — Kronika Družbe sv. Petra Klaverja. — Listnica. — Popolni odpustek. Slike: P. Vladimir Ledóchowski, D. J., generalni minister Družbe Jezusove (priloga v svetlotisku). — Marija, Mati Dobrega sveta, zaščitnica Družbe sv. Petra Klaverja. — O. Irenäus iz reda kapucinov daje otrokom v Somali pouk v katekizmu.

Darovi

od dne 1. do 31. januarja 1915.

Za afriške misijone: J. Šervicelj 3 K, F. Jenko 1 K, N. Zorman 3 K, N. N. 2 K, M. Kuncič 3 K 50 v, N. N. 70 K, A. Brožič 50 v, Rožnjevskve sestre na S. 3 K 50 v, M. Starec 1 K, preč. g. superijor F. Javšovec 6 K, preč. g. župnik J. Kutnar 1 K, M. Rebel 1 K, J. Zupančič 2 K, F. Nastran 1 K, preč. g. Stanko Premrl 17 K 50 v, M. Drašček 4 K, preč. g. J. Kaučič 2 K, M. Bergant 1 K, Terjašek 2 K, A. Rižnar 3 K, M. Borliči 2 K, E. Gregor 1 K, F. Stare 50 v, Martinčič 50 v, J. Jereb 2 K, preč. g. A. Rovtar 1 K, L. Čadež 50 v, F. Kaltnekar 2 K 50 v, I. Globočnik 2 K, po F. Šerbinek nabrano od dobrotnikov 4 K 50 v, preč. g. P. Volbert nabral v Marijini družbi za gospe 88 K 50 v, gđc. Dolinar nabrala 3 K 60 v, po nabiralniku 27 v, po P. Paulin nabrano 1 K 50 v, N. N. 4 K, F. Lipovec 6 K 50 v, F. Kovač 3 K, F. Lavrencič 1 K 70 v, M. Volarič 1 K, A. Bradač 3 K, F. Zorko 2 K 50 v, H. Dolinšek 10 K, L. Novy 20 K, po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega 1 K 80 v, Petrovc 2 K 50 v, preč. g. dekan Jurkovič 2 K, preč. g. župnik Köster nabral 1 K 60 v, G. Sturm 7 K 50 v, S. Koren 2 K, za najpotrebnejše misijone: A. Ekart 20 K, M. Baklan 6 K, L. Baklan 4 K, L. Sramel 20 K, M. in L. Javernik 2 K, T. Planjšek 1 K, J. Šamperl 5 K 40 v, F. Golob 50 v, F. Macun 50 v, K. Leban 1 K 50 v, po Jan. Močivnik: **K 200** — kot dedščino za rajnima Fr. in Hel. Močivnik; N. N. 13 K 10 v, T. Berančič (za zavod sv. Terezije) 10 K.

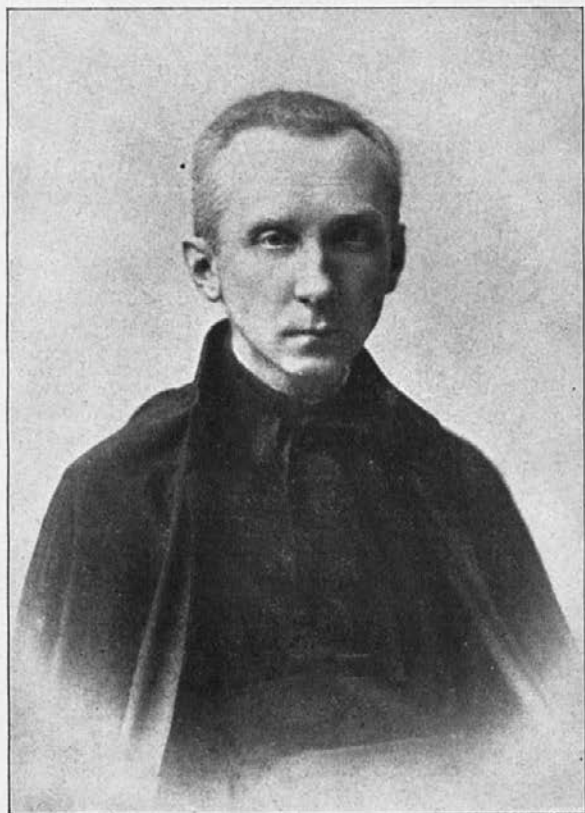
Za sv. maše: N. N. 10 K, K. Premrl 4 K, U. Jager 2 K, Neimenovana 10 K, Mevšek 20 K, J. Gerčar 2 K, H. Dolinšek 4 K, Horvath A. nabrala 29 K, M. Kumar 4 K, M. Uršič 4 K, M. Skwarze 4 K, T. Klinc 10 K, † Hel. Jarc **100 K**.

Za stradajoče: Neimenovana 60 v, M. Ferlan 1 K 50 v, K. in Št. Čuk 1 K 64 v, A. Sedej 2 K, M. Čop 6 K.

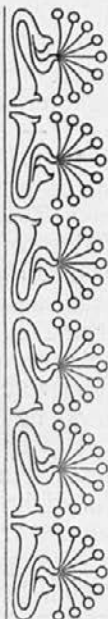
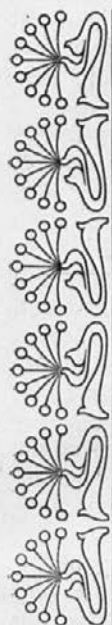
Za gobavce: Neimenovana 50 v, A. Sedej 2 K, M. Čop 5 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: T. Zemljic za odkup in botrinski dar dečka na ime: **Janez Krstnik** in deklice na ime **Helena** 60 K, M. Skwarze nabrala za odkup in botrinski dar deklice na ime: **Uršula** K 40 za svoje **krščence** 4 K, M. Švigel botrinski dar dečka na ime: **Ivan Švigel** 25 K, A. Kovačič nabrala za botrinski dar dečka na ime: **Vincencij Marija Kraner** 24 K; A. Labernik botrinski dar deklice na ime: **Antonija Labernik** 24 K, J. Mendizovič botrinski dar deklice na ime **Jerica** 24 K, A. Rižnar za svojega **krščenca** Francišek Seraf. 5 K, M. Keržič za svoje **krščence** 5 K, K. Mohar za svojega **krščenca** Jožef 20 K; J. Dolšak za **afrik.** sužnje 10 K, F. Hlade za sužnje 2 K.

P. Vladimír Ledóchowski, D. J.
generalní minister Družbe Jezusove.

Marija, Mati Dobrega svêta, zaščitnica Družbe sv. Petra Klaverja. (Praznik dne 26. aprila.)

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov so nam obljubili afrikanski misijonski škofje in misijonarji do danes (1. marec), letno **321 svetih maš.**

„Križarska vojska molitve“.

Beseda „Križarska vojska molitve“ našim cenjenim čitateljem ni več tuja. Oni vedo, da jih hočemo s tem opomniti, naj se pridružijo devetdnevni, ki se običajno vsako leto opravlja pred praznikom varstva sv. Jožefa (letos od 12. do 21. aprila), v kateri hočemo s posebno vnemo prositi božje Srce Gospodovo za naše varovance, nesrečne pogane v Afriki!

Kdo ne pozna čudovite moči prosilne molitve? Kdo ni že sam okusil njenega blagoslova? Kvišku torej, dragi prijatelji! Če kdaj, potrebujejo misijoni zlasti letos naše posebne molitve. Česa pa hočemo prositi? Česa jim je najbolj treba?

— Predvsem poguma, neustrašenega, neupogljivega poguma! Poguma za trpljenje, poguma za bojevanje, in, če treba, poguma tudi za ločitev. —

Trpljenje v misijonih je mnogo večje ko v naši tako težko skušani domovini. Tu ne velja samo pomanjkanje prenašati, ampak, kar je še hujše, videti, kako trpe drugi. Biti brez živeža, brez zdravil, a gledati okrog sebe trideset, štirideset, sto nedolžnih otročičev, ki svoj pogled zaupno upirajo v misionarja, da, poslati jih iz misijona k njih poganskim rodbinam nazaj, ker so se ustavile podpore iz Evrope, koga ne bi to bolelo?

Pogum v boju! Saj se borijo misijonarji ne samo zoper moči teme, ampak nešteti izmed njih, ki so se podali v daljne kraje kot „oznanjevalci miru“, so bili prisiljeni prijeti za orožje, da branijo sebe in svojo domovino.

Pogum za ločitev! Bodisi ločitev samo začasna ali za vselej, bodisi ločitev zaradi ujetništva ali smrti. Kako se boji srce pastirja, ki je prisiljen prepustiti svojo od Boga mu izročeno čredo svojevoljnosti zmagovalčevi. V kakšnem stanju jo bo našel, ko se vrne? Se li bodo morda uresničile besede sv. pisma: „Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce“?

Molimo torej za misijonarje! Molimo pa tudi za novokristjane, katerim so bili odvzeti pastirji in katere bi lahko zmotil zgled krščanskih narodov, ki se ne strinja z evangelijem miru.

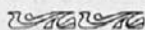
Molimo posebno za tiste, ki jih je Gospod poklical v svojo službo, da bo „trdna njihova vera“, da bodo močni v času poskušnje ter krepili svoje brate. Kako važna je njihova služba! Koliko neizmerno dobrega morejo ravno zdaj duhovniki-domačini storiti! O, da bi bilo večje njih število!

Molimo pa tudi za tiste, na katere se misijonarji bolj ko kdaj obračajo, proseč in pričakujoč pomoči; na nje, ki jih je Bog poklical kot pomožne misijonarke za rešitev Afrike. Izprosimo tem, ki so že sledile Njegovemu klicu, milost stanovitnosti, onim pa, ki se še obotavljajo, milost odločne volje. Molimo, da Bog pokliče še mnoge, da Mu služijo v tem navidez neznatnem poklicu; kajti velika, neizmerno velika je že žetev, a žanjic še tako malo. In kako

se bo polje tega delovanja šele razširilo po končani svetovni vojski, kolike zahteve se bodo tedaj stavile Družbi! Izprosimo od Boga mnogoštevilnih vnetih, nesebičnih in požrtvovalnih sotrudnic!

Združimo se, dragi prijatelji, te dni v stanovitni molitvi, da bo kmalu en hlev in en pastir ter bo Srce Jezusovo, kateremu dolgujemo toliko hvaležnost, tudi od prebivalcev Afrike češčeno in hvaljeno. A. S.

Op. uredn. Za križarsko vojsko molitve za Afriko od † Zambesimisionarja O. Menyharda, D. J., sestavljena „molitev k presv. Srcu Jezusovemu za zamorce v Afriki“ se dobi brezplačno v poljubnem številu in v različnih jezikih v podružnici Družbe sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8., II. nadstropje. (Glej drugo stran ovitka.)

Sveta kongregacija de Propaganda fide.

Naša vrhovna voditeljica je, kakor vsako leto, tudi letos predložila kardinalu-prefektu letnike naših „Odmevov“ v vseh devetih izdajah. Nato je prejela sledeče pismo, katero daje častno spričevalo tudi prijateljem naših misijonov.

Zapisnika št. 150/1915.

Rim, 1. februarja 1915.

Gospa grofica!

Tudi letos sem prejel zbirko „Odmev iz Afrike“ v raznih jezikih.

S posebnim zadovoljstvom me navdaja dejstvo, da Vaša velezaslužna naprava kljub sedanjim razmeram ni ustavila nobene teh izdaj. Pogum Vašega blagorodja, kakor Vaših podložnih je bil venčan z uspehom, tako da tudi ob vojnem času dobrotniki različnih narodnosti niso ponehali, Vas takorekoč redno podpirati z misijonskimi darovi. Hočem upati, da se bo isto lahko reklo v kratkem o Poljski, iz katere edino je radi žalostnih razmer izostala običajna podpora.

Zahvaljujem se Vam, gospa grofica, za blagovoljno pošiljatev, veseleč se z Družbo, katero s tako skrbjo vodite, prelepih sadov ter molim h Gospodu, da blagovoli iste v prihodnje še pomnožiti.

Vašemu blagorodju

vdani

N. Bl. gospej grofici
Mariji Tereziji Ledóchowski,
vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja.

Fr. H. Ma Card. Gotti,
prefekt.

C. Laurenti,
tajnik.

Spomini iz preteklosti.

(Piše O. Biegner, M. M.)

Človek se navadno rad spominja dogodkov preteklega življenja, v katerem si pač marsikateri nabere precejkušenj. Tako se godi tudi nam misijonarjem v daljni Afriki. In ko tako nazaj mislim v prošle čase, mi postane šele jasno, kako čudovito me je mnogokrat božja roka varovala; kajti če bi tega ne bilo, bi me že davno ne bilo več med živimi. Saj pač celo življenje misijonarjevo ni drugega kakor nepretrgana vrsta čudovitih dokazov božje dobrote in božjega varstva. Kolikokrat sem padel s konja, obiskovaje sosednje in daljnje zamorske naselbine; zopet drugič je padel moj konjič ali se je utrgalo sedlo, ali pa me je zalotila nevihta z dežjem in točo i. t. d. Zares, angelu varihu se imam zahvaliti, da sem vselej več ali manj odnesel v tolikih nevarnostih zdravo kožo. Tako se mi je godilo vseh 25 let, kar bivam med zamorci.

Pred leti sem dalj časa oskrboval zajedno dve misijonski postaji. Uredil sem si torej dušno pastirstvo tako, da sem bival en teden na eni, drugi teden na drugi postaji. Zato sem moral vsak teden prejezditi sedem ur dolgo pot. Držal sem se natančnega reda ter prihajal in odhajal točno ob določenem času, tako da so se tudi moji ljudje vedeli po tem ravnati. Pozimi, ko imamo v teh krajih najlepše vreme, je bila ta pot kaj vesela in prijetna. A vse drugače je v poletju, ko vsled pogostega deževja narastejo reke in potoki, katere je treba na vsak način prebresti. Ali se ne čuti tu posebno božje varstvo? Da, zares, saj sem to čutil, jezdeč po takih potih, ko sva bila s konjem ob vsakem koraku v nevarnosti.

Pa še nekaj. Ni pri nas tako kakor v Evropi, kjer ob slabem vremenu kjersibodi lahko stopiš pod streho. Tu ne najdeš daleč na okrog nobene strehe, ne vidiš nobenega drevesa. Tudi ne moreš misliti na to, da se boš okrepčal v kaki gostilni, vesel moraš biti, ako najdeš kje kak izvir s svežo vodo, da si pogasiš žejo. Vsak misijonar v Afriki se čuti srečnega, ako najde na svojih potovanjih dovolj sveže vode; mnogokrat mu je kos suhega kruha in hladna studenčnica edina hrana skozi več dni. Vina in piva tu ne dobiš, pa ga tudi misijonar brez škode rad pogreša; zato pa si vsaj ohrani bistro glavo in zdravo srce. Ko pa pride na določeni kraj, med svoje sobrate, se v rednem samostanskem življenju zopet okrepča duševno in telesno. Ker

je Natal hribovita dežela, treba pogosto prekoračiti gore in bregove: ko sem jezdil v dolino, sem navadno razjahal konja in šel peš.

Spominjam se mnogih dogodkov, v katerih me je božja previdnost rešila gotove smrti. Med drugimi naj navedem samo enega. Bilo je leta 1897., ko nas je magistrat v Um-cimkulu opozoril, da sta misijonski postaji Lourdes in Emavs vsled kafriške vstaje v nevarnosti ter pripomnil, da smo navezani na samoobrambo.

Že na večer tistega dne so prišli k nam prvi begunci, namreč sosednji angleški naseljenci (farmerji) s svojimi družinami in z vsem premakljivim imetjem, ki so ga imeli naloženega na vozovih, v katere so bili vpreženi voli. Namenjeni so bili v sosednjo kolonijo Natal. To preseljevanje je trajalo še cel drugi dan. Med tem ko so družine teh naseljencev hitele deloma v Natal, deloma v Kokstad, so se oni sami podali v Lourdes, da se tam utaborijo. A ne samo Angleži, temveč tudi Kafri so svojo živino odvedli ter jo poskrili v gozdovih in votlinah. 21. januarja se je zbrala vsa samostanska družina, duhovniki, bratje in redovnice v taborišču. Bil sem takrat superior v Lourdesu. To vam je bilo tekanje cel božji dan! Nekateri Angleži so nam namreč resno svetovali, da se v taboru utrdimo, ker je stvar postajala vedno bolj resna.

Utaborili smo se torej v prostorni veliki naši cerkvi. Vse, kar je imelo kako vrednost, smo prenesli tja. Sneli smo celo okna sosednjih poslopij. Vse redovniško osebje, moško in žensko, se je moralo na noč zbrati v cerkvi. Les za kurjavo in kuhanje, kakor tudi potrebni živež za dalje časa smo spravili v cerkev. Dobili smo od vlade v Kap-koloniji strelno orožje in strelivo, tako da smo vse moške lahko oborožili; imeli smo čez dan strelne vaje in ponoči je imel vsak brat puško zraven sebe na svojem ležišču. V misijonski postaji sta bila dva duhovnika. Že ob 3. uri zjutraj smo bili gotovi s sv. mašami; Najsvetejše se je konsumiralo (zaužilo), tako da smo se v cerkvi lahko gibali kakor v pravem taborišču ali trdnjavi. Kraj oken smo postavili ogrodje; eno stran cerkve naj bi branili Angleži, drugo mi trapisti. Sestre so se utaborile v svoji stranski kapeli. Nekaj bratov je bilo kot nekaka predstraža v stolpu, nekaj pa zunaj na prostem. To so bili dnevi in noči boječega in mučnega pričakovanja! Okrog cerkve smo naredili močno ograjo iz bodeče žice. Pa pričakovanega sovražnika ni bilo od nikoder.

Prečastiti opat Frančišek piše v kroniki o tem sledeče: „Prebivalci v Emavsu do 21. januarja nismo imeli namena

bežati in šele, ko so prihajale iz Lourdesa novice o tamkajšnjem utrjevanju in pripravah proti napadam, ter od nobene strani nismo dobili ne orožja ne streliva, smo se odločili za vožnjo v Marijatal-Ixopo-Natal. Hitro sta bila naložena dva vozova z najpotrebnejšimi rečmi. V dveh urah je bilo vse pripravljeno. Toda med nakladanjem in tudi potem je lilo izpod neba kakor še nikdar v teh dve in pol letih, kar sem bival v Emavsu. Končno, proti 4. uri popoldne smo mogli odriniti. — S težkim srcem smo zapustili našo ljubo misijonsko postajo, v strahu, da ob povratku najdemo morda vse opustošeno in razdejano. Mnogo reči smo morali pustiti, ker nismo imeli več časa jih spraviti. V kuhinji, kleti in skednju je ostalo skoraj vse.

Kakor hitro so naši delavci zvedeli o vstaji, so skoro vsi odbežali. Samo dva dečka sta proti podvojenemu plačilu obljubila ostati kot gonjača volov ter iti z nami v Natal. Kakor hitro pa so bili vozovi naloženi, izginila sta tudi ta dva; to je bil vzrok, da sta dve sestri morali prevzeti službo voznikov. Naš odhod se je vršil po sledečem redu: dva brata kot gonjača volov, dve sestri kot voznika in eden Kafer kot gonjač ostale živine; štiri sestre so šle peš, opat pa na konju. Tako se je pomikala ta čudna karavana po groznem blatu počasi naprej. — K sreči nas je skrivala gosta megla pred očmi sosednjih Kafrov.

Opat, preoblečen kakor strežnik sester, je skril brado na ta način, da si je z robcem zavezal obraz, kakor bi ga boleli zobje. Nadel si je velik, širokokrajn klobuk, ki mu je zakril skoro polovico glave. Ko je opat malo pred odhodom vzel sv. hostije iz monštrance in ciborija ter je zaužil, so sestre tiho jokale. Edino zvesti naš Pavel se je dal pregovoriti, da bo ostal v prazni hiši ter jo če mogoče varoval pred tatovi. Obljubil je tudi vse ostale reči, n. pr. železno orodje, mast i. t. d. skriti v zemljo in grmovje.

Na potu smo le malo govorili. Vsak je imel dovolj misliti in razmišljati; gradiva je bilo dovolj. Opat je prestavil sestram besede psalmista: „Euntes ibant et flebant, mittentes semina sua. Venientes autem venient cum exultatione, portantes manipulos suos.“

Zaradi goste megle in dežja se je stemnilo prej ko navadno. Zato smo prižgali borno svetilko. Česar smo se bali, se je zgodilo; mali potok pri vasi Umcimkulu je visoko narastel. Ko so predstraže na nasprotnem obrežju zagledale svetlobo na naši strani, so se začele živahno gibati. Nikdo, niti opat si ni upal čez naraslo vodo. Nazadnje sta se proti dobremu plačilu dala pregovoriti dva Kafra od straže in

prišla s svojimi konji na našo stran, da sta prenesla sestre na svojih konjih na nasprotno obrežje, ter tudi ostale privedla za njimi.

Pa še tudi zdaj nismo bili brez skrbi, ker nam je dve uri poprej četa Angležev razodela skrivnost, da hočejo to noč vstaši vas Umcimkulu, oziroma magistrat in skladišče napasti. Ko smo proti 11. uri ponoči dospeli pred gostišče, našli smo res vse moške prebivalce oborožene. Sestre so bile tako umazane, da si niso upale vleči se v postelje, zato so prosile za poseben prostor, kjer so se mogle vsesti, a tudi za vodo, da so se nekoliko umile. Nato so prebile celo noč ondi, deloma na tleh, deloma na bornih odejeh. — Opatu je dober prijatelj odstopil svojo posteljo, kateri je, kakor vsi v tem gostišču stanujoči, imel vedno nabito puško zraven sebe. — Pri prvem jutranjem svitu smo se dvignili, da bi še prišli ob pravem času čez most na obrežje Natala. Gostilničarka ni nič zahtevala za prenočišče. Kako smo se razveselili, ko smo, dospevši čez most na nasprotno obrežje, tam videli vozove in vole. Ti so vozili celo noč, prišli ob treh zjutraj do obrežja ter se precej podali čez most, da nas tam počakajo. Prišedši tja, smo se najprej pokrepčali z gorko kavo, ker od včeraj zjutraj nismo skoro nič zaužili vsled napora, skrbi in pomanjkanja časa.

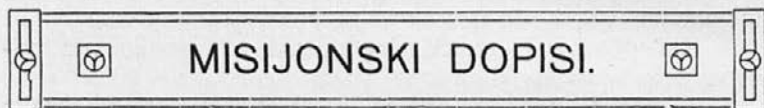
Na potovanju do Marientala se ni zgodilo nič posebnega.

Okrog 3. ure popoldne je došel opat s sestrami, bratje z vozovi pa šele ob 8. zvečer. Naši bratje v Mariatalu so se čudili mlademu bratu vozniku, ki pa se je potem dal spoznati kot sestra Lavrencija. Ta si je namreč čez svojo rdečo redovno haljo oblekla haljo trapistovskega brata, da bi bila na potu manj nadlegovana; na glavo si je pa dela širokokrajnen klobuk, ki ji je precej zakril obraz. Bilo je 22. januarja, ko smo se vsi utrujeni vlegli k počitku.

Drugi dan sta ista sestra Lavrencija in naša mala sestra Edmunda (kuharica) prosili opata za dovoljenje, da bi smeli zopet odjezditi nazaj v Emavs. Čeprav je bilo to nekoliko drzno in nevarno podjetje, vendar jima je opat hitro dovolil, upajoč, da se sestram ne bo tako lahko kaj žalega pripetilo. Prišli sta ob 3. uri popoldne v Emavs, kjer sta v svoje veliko veselje našli vse nepoškodovano. To vam je bilo radostnega vrišča med našo perutnino, ko so živali zagledale rdeče halje sester na dvorišču! Celo svinje so pri-tekle veselo k njima, želeč svoje oskrbovalke po svoje pozdraviti! — Nedeljo sta potem sestri preživeli podobno velikemu petku brez sv. maše in sv. obhajila.

Odločnost vlade je, hvala Bogu, upor kmalu zadušila in smo se zato že prihodnjo sredo 27. januarja mogli vrniti na svojo postajo Emavs. A takrat so bile vse sestre na konjih in dozdevni „strežnik“ si je oblekel svojo navadno redovno obleko. Toda sedaj ga je čakalo drugo, še bolj naporno opravilo. Ne samo, da je moral sestram, ki so večkrat padle s konja, pomagati zopet na njega, urejati sedla i. t. d., temveč tudi paziti je moral, da niso zgrešile pota; a ker se je to večkrat primerilo, se je moral vrniti, da jih je privedel zopet na pravo stezo. Tako je moral eno pot dvakrat premeriti. — No, vendar smo naposled dospeli ob lepem vremenu proti tretji uri popoldne v Emavs; vozovi pa so dospeli šele drugo jutro. V eni uri (bližala se je nevihta) je bilo vse pospravljenno z vozov in urejeno v hiši.

„Vaše žene in vaši otroci naj ostanejo doma, vi pa hodite oboroženi pred svojimi brati, vsi možje, ki ste sposobni za vojsko, in borite se za njih.“
(Joz. 1, 14.)

Apostolski vikarijat Banguelo (Severna Rodezija).

(Iz pisma msgr. Larue, apostolskega vikarja v Chilubula, naši vrhovni voditeljici dne 30. julija 1914.)

Predložena statistika* Vam bo pokazala, da so potrebe vikarijata v Banguelo s številom spreobrnjencev, krstov in mnogih krščanskih ali še poganskih otrok, ki potrebujejo zelo skrbne vzgoje in pouka, izdatno narastle. Upam, da se boste z materinsko dobrotljivostjo zavzeli za te naše male ter nam pomagali, jih vzgojiti v dobre otroke. Vso podporo, ki nam jo pošljete, obrnemo njim v prid.

V juliju 1913. smo imeli 7202 spreobrnjencev, v tem letu jih je 9296. Lansko leto smo imeli 2926 krstov, v tem letu je njihovo število narastlo na 4660. Med 9296 novospreobrnjenci je nad 3000 otrok, ki še niso dosegli 10. leta in ti nam

* (Glej št. 12, 1. 1914.)

dajo mnogo opraviti. Za pomoč misijonarjem pri izobrazbi kristjanov sem število 214 katehistov v letu 1913 letos zvišal na 300. Toda to še nikakor ne zadostuje. Tem vpoštevanja vrednim pomožnim močem ne pripada samo skrb za naše krščanske otroke, temveč tudi vodstvo naših šol, v katerih poučujejo 11.000 otrok; k temu pa še pride apostolstvo med pogani. Povsod v naših misijonih se opazuje veliko nagnjenje k spreobrnjenju in ko bi bilo več delavcev, bi lahko ustanovili nove misijonske postaje ter krstili mnogo nadarjenih zamorcev. A kaj je 30 misijonarjev, ki so že tako z delom preobloženi, za te novokrščence? Med pogani sicer nadomestujejo misijonarja katehisti, katerim se imamo zahvaliti za 2646 krstov, ki so jih ti v smrtnih slučajih sredi poganov podelili.

Katehist Angelo Chania, ki je bil po Vašem posredovanju posinovljen (odkup Fiekenscher), se odlikuje po svoji inteligenci, pobožnosti in vnemi ter je naša velika opora. Odkup katehistov je posebno dobro delo; dal Bog, da nam še morete nakloniti mnogo takih odkupov. Saj, četudi bi imeli 500 katehistov, bi jih ne zadostovalo za vse delo, ki ga imamo za nje.

Vsled evropske civilizacije, ki je tudi tukaj našla dostopna tla, smo primorani zvišati njihovo plačo od 100 na 150 fr. Prej je zadostovalo 100 fr. za potrebe enega katehista in njegove družine. Ko bi nam mogli nekaj takih odkupov za eno leto, ali še bolje, za trajno nakloniti, bi nam pri tolikih naših potrebah izkazali največjo uslugo.

Pionirji križa.

(Pismo O. L. Philippa, O. M. J., misijonarja v Bazuto-deželi.)

Ljubi čitatelji!

Dobri „Odmev“ bi bil srečen, ako bi vam mogel iz misijonov poročati samo vesele reči. Toda žal, služabnik ni večji od gospoda in tudi misijonarji imajo hoditi svoj križev pot. Naš križ tu v Bazuto-deželi in sploh v Južni Afriki je velika suša in neredno deževje, ki uničuje živce, posebno v gorskih krajih, katerih višina (6000 do 7000 čevljev) uničuje vpliva na človeka. Vendar prinaša trud misijonarjev lepe sadove; to čutimo mi mlajši, ki žanjemo, kar so naši predniki pred 40 leti s trudom sejali ter upamo, da bo ljubi Bog tudi našemu delu dal isti uspeh. Vendar nasproti zahtevam napredujoče civilizacije, nasproti, človeško rečeno, brezpotrebni

delavnosti oznanjevalcev krivih naukov i. t. d. misli katoliški misijonar, kateremu tolikokrat primanjkuje najpotrebnejših sredstev, na množino zlata, ki se brezpotrebno, za prevzetnost i. t. d. porabi in srce se mu krči bolesti, ker trpi božje Srce Gospodovo v pomnoženi meri vsled pomanjkanja sredstev, zaradi katerih trpe Njegovi oznanjevalci sv. vere.

Dragi čitatelji! Prinesite olajšavo Njegovemu trpljenju s tem, da pomagate misijonarjem po svojih močeh ter postanete na ta način sami misijonarji. — S tem boste pridobili božjemu Srcu prijateljev: privedli Mu boste naše male Bazute ter jih iztrgali uničujočemu vplivu peklenskih moči. Pomagajte njim, katere ste ob njih odhodu slavili „junake svetega evangelija“! In mir se bo naselil v vaša srca, kajti vaše občudovanje za odhajajoče pionirje sv. križa bo prinašalo sadove, vaše žrtve vam bodo donesle nadnaravnih, nebeških zakladov. Upajmo, da bo „Odmev“ prihodnjič mogel poročati veselejši stvari.

Apostolski vikarijat Zgornji-Nil.

(O. Grimshaw, od očetov Mill-Hill, piše iz Nkokonjera naši glavni voditeljci.)

Hočem Vam nekoliko poročati o naših otrocih in katehumenih. Z veseljem smem poudarjati, da se je tu kazalo v teku zadnjih let živalno versko gibanje. Veliko staršev nam je privedlo svoje otročiče, da je krstimo. To pa je prišlo takole: nekateri kratkovidneži so strašili uboge pagane, češ, da se jim bodo njih mala posestva zarubila, če svojih otrok ne bodo prepustili protestantom v vzgojo. K sreči se naši črnici ne dajo tako kmalu preplašiti, še manj pa k čemu prisiliti, in tako so ti poskusi nasprotnikov bili nam le v korist.

Temu poskusu je sledil drugi, nekoliko bolj viharen; a kljub temu je število kristjanov naraščalo vedno bolj. Ti so najbrž zvedeli, da so se v letu 1909. nakupovala v teh krajih neštevilna posestva za kavne, kakaove in kavčukove nasade. Število raznih zadrug je vedno naraščalo. Za vsak tak nasad so rabili do 600 delavcev. Tisoči so dobili dela pri zidanju cest in v drugih podjetjih. Mislili smo, da bomo naše dušopastirsko delovanje morali omejiti samo na obiskovanje bolnikov in deljenje sv. zakramentov; kajti, komaj smo zbrali nekaj katehumenov in precejšnje število krščenih otrok, so vsi odšli kot delavci v te različne nasade, kjer so jih porabili za lažja dela, namesto da bi prišli v misijonsko postajo k pouku

in k pripravi za prejem sv. zakramentov. Toda hvala Bogu, vse se je na boljše obrnilo in sedaj štejejo že veliko število katehumenov in krščenih otrok. Zato bi potrebovali večjega in obširnejšega poslopja.

Koj v začetku misijonskega delovanja (1887.) smo ustanovili začasno tri različne šole; kajti z lesa zbite in z blatom zamašene koče morejo pač kvečemu vzdržati pet do šest let; torej so naša poslopja sedaj že vsa potrebna prenovitve. A tokrat hočemo postaviti nekaj vztrajnejšega, močnejšega. Temelj bo sezidan iz kamena, zgornji del pa iz opeke, ki jo sušimo na solncu. Ta opeka je ravno tako trpežna kakor žgana, če je le streha tako široka, da varuje zidovje vremenskih nezdod. Delo je pričeto, toda, človeški rečeno, ni veliko upanja, da bi uspevalo, ker nam manjka potrebnih sredstev. Poslopje, katero naj bi služilo za šolo in katehumenat, bo 36 metrov dolgo in 9 metrov široko in bo razdeljeno v štiri oddelke različne velikosti. Zidovje bo 4 in pol metra visoko, streha bo krita s slamo.

Naš velečastiti, od nas srčno ljubljeni, a revni apostolski vikar msgr. Biermans nam je obljubil majhno vsoto, ki pa nikakor ne bo zadostovala.

Razen šole bo treba misliti tudi na zidavo cerkve. Sezidana naj bi bila po istem načrtu in iz iste tvarine kakor šola. Velikodušni dobrotniki so nam omogočili pripraviti zadostno število opeke, tako da se bo z zidavo lahko pričelo, kakor hitro bomo imeli potrebni denar za streho in stavbene stroške. Upam, da nam tudi za to božje Srce Jezusovo kmalu pošlje pomoči.

Toda nazaj k šoli! Rekel sem, da smo že pričeli z zidanjem; dovolite mi, da rabim besede, katere so bile tiskane na platnicah „Odmeva“: „Kdor ne napreduje, ta nazaduje.“ To velja tudi nam, kajti če novega poslopja ne dokončamo, se nam bo stara bajta nad glavo zrušila in naša upapolna mladež bo izostala z izgovorom: „Čemu hoditi tja, ko pa nimajo ne šole, ne katehumenata, v katerega bi nas sprejeli.“

Vesespoštovana gospa grofica! Bilo bi zelo ljubeznivo, ko bi se nas usmilila katera Vaših sotrudnic. Saj naša šola gotovo ni kak „beli slon“, kajti željno je pričakuje nad 150 katehumenov in 280 krščenih otrok. Stara, na pol podrtá šola, v kateri sedaj bivamo, je komaj 18 metrov dolga in 9 metrov široka ter ima samo dva oddelka.

Naš misijon je posvečen Materi božji pod naslovom „Brezmadežno spočetje“, Mati in Kraljica apostolov. Zato se obračam k Nji s prošnjo, da nam s svojim posredovanjem pomaga postaviti trdno stavbo za naše krščene otroke in

katehumene, v kateri bomo duše teh malih napeljevali h gorečemu češčenju in ljubezni do božjega Srca Jezusovega ter jih učili ljubiti Marijo kot svojo mater; slednjič kjer bodo molili za svoje dobrotnike, zlasti za Vas, gospa grofica, in za vse, kateri sodelujejo pri Vašem plemenitem delu za rešitev duš. Božje Srce Jezusovo naj Vam in vsem Vašim prijateljem podeli obilno mero svoje milosti!

Misijonska pisma.

(Došla od 10. januarja do 10. februarja 1915.)

O. Biegner, Emavs, Natal, 30. novembra.

O. Dantin, apostolski prefekt, Betafo, 25. novembra (obljubljuje za dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja letno več sv. maš).

Sr. Jerome, Loango, 12. novembra (prosi blaga za obleko, ali denarja, da si kupi sama).

O. Mousset, Ambohimazina, Madagaskar, 1. decembra.

O. Serafin, Bilalou, 17. decembra (prosi denarne podpore za svoje sirote)

O. Beduski, Gulu, 22. novembra.

O. Wall, Kizumu, 3. decembra.

Sr. Marcijana, Moouso, 17. decembra. („Na Obrežju slonove kosti se nimamo ničesar bati in ne bomo tako nesrečni kakor toliko ubogih v Franciji, ker bo vedno dovolj doma pridelanega živeža. Največ imamo sedaj trpeti v boju zoper protestantizem. Nek protestantovski pastor hodi po celem Obrežju ter krščuje pogane. In zamorci, ki niso v nobeni veri zadostno poučeni, se nagnejo k tisti, ki se jim zdi bolj prikupljiva in lažja. Da si je priklenemo nase, je potrebno, da se jim kolikor mogoče približamo, jih poučujemo ter oživljamo njihovo domišljijo z lepimi zgledi. O velecenjena dobrotnica! Kar sedaj najbolj potrebujem, bi bila „Laterna magica“ z različnimi zanimivimi in poučnimi slikami. Tako bi lahko naše črnce ob večerih zbirali okrog sebe ter jim na ta način razlagali skrivnosti naše sv. vere, življenje Jezusovo itd. Ko bi gledali te slike, bi bilo njih zanimanje tem večje in prepričana sem, da bi jim to neizmerno veliko koristilo.“)

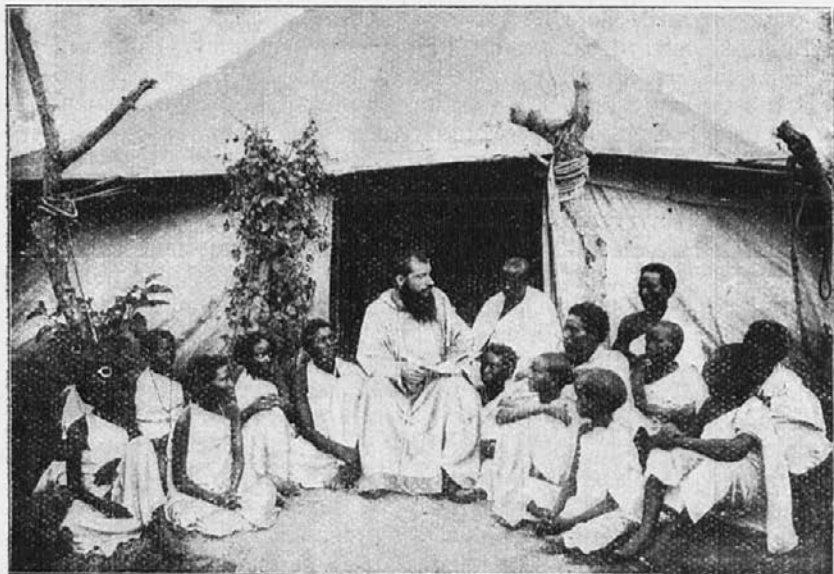
O. Dereume, London, 1. januarja.

Sr. Thierry, Moyamba, 13. decembra.

Škof Jarousseau, apostolski vikar, 15. decembra. (Bo 19. decembra posvetil dva naša seminarista. Oba novomašnika, Abba Teodor in Abba Onezimo, ki se imata za duhov-

ski stan zahvaliti zraven milosti božji velikodušnosti dveh dobrotnikov Klaverjeve Družbe; lahko si mislimo tolažbo in veselje poslednjih vsled te posvetitve.“)*

O. Irenäus iz reda kapucinov daje otrokom v Somali pouk v katekizmu.

Škof Geyer, apostolski vikar, Kartum, 3. januarja.

O. Biehler, D. J., Empandeni, 9. decembra. („V svoji očetovski skrbi nam je poslal zdaj ljubi Bog dežja. Tri tedne trajajoče deževje je našo pokrajino, ki je vsled triletne suše izgledala kot puščava, popolnoma spremenilo. O kako blagodejno vpliva na človeka pogled na zopet ozelenelo drevje in travnike, na naše marljive črnce po poljih, na živahnost domače živine in na reke, karere so po dolgem času zopet polne vode! Kaj bi bilo z nami, ako bi se nas božja previdnost na ta način ne usmilila, ko so usahnili vsi dohodki, katere smo doslej dobivali iz Evrope! — Od ustanovitve mojega četrtega misijona mi nikdar ne primanjkuje dela. Vsak teden ga redno obiskujem; o Božiču bo tamkaj 12 odraslih

* Kakor znano, je potreben za vzgojo in pouk enega zamorskega seminarista letni prispevek **200 kron**. Kdor hoče ustanoviti za vedno tak prostor za enega seminarista, mora vložiti enkrat za vselej **5000 kron**. Tozadevni denar se naj izroči Družbi sv. Petra Klaverja v Solnogradu. — Opomba uredništva.

prejelo sv. krst, drugih 12 pa prvo sv. obhajilo. V torek sem tam s svojimi ovčicami obhajal praznik Brezmadežnega spočetja, danes pa tukaj v mojem misijonu v Kvite s 75 svetimi obhajili; jutri ga praznujemo v Mkaya, v petek pa v Silima, to se pravi, če nam bo mogoče prebresti narasle reke. — Za Božič se naši dečki vadijo igro „Izgubljeni sin“. Uprizoriti želim to igro na sv. večer v šoli v Empandeni, kjer se bodo zbrali vsi otroci različnih misijonskih postaj. Po slovesni službi božji na božični dan priredimo otrokom malo zabavo z godbo in skromnim kosilom.“)

Sr. Schulz, Dunbrody, 15. decembra.

Sr. Restituta, Alžir, 10. januarja.

O. Fracassini, O. F. M., Kairo, 13. januarja.

Sr. Berhmans, Amparibé, Madagaskar, 10. decembra.

(„Kaj naj Vam poročam o našem misijonu? To slutite gotovo sami. Kar so se začela nasprotstva, ne dobimo za naše otroke več dela, niti druge podpore. Najmanjše naših otročičev smo morali poslati nazaj v njih poganske vasi. Večje, katerih vera je v večji nevarnosti, smo razdelili med katoliške rodbine domačinov. Toda, kolika bolest je to našim srcem, ki ljubimo te revčke z materinsko ljubeznijo! Večina teh otrok še ni bila krščenih in oklepajoč se nas so nas prosili, da je obdržimo vsaj še nekaj mesecev, dokler ne prejmejo zakramenta pre-rojenja. Vedno se moram jokati, ko se spomnim teh pretresljivih trenutkov.“)

Škof de Saune, apostolski vikar, Tananariva, 21. decembra.

O. Baetman, začasno v Nancyju, 3. januarja. („Vašemu blagorodju bo že gotovo znano, da sem moral, namesto da bi se vrnil na svoj misijon, stopiti v vojno službo. Kot nosaču in strežniku bolnikov mi je Bog naklonil obilo naporov, pa tudi mnogo duhovne tolažbe. Zdaj sem zaposlen v bolnišnici za legarjem obolelih. — Ubogi „Odmiev“ se menda ima boriti z mnogimi težkočami, ker mu bodo mnogi viri vsled vojske usahnili. Pa Bog nas ne bo zapustil. Želim Vam, Vašim napravam in Vašim sotrudnicam blagoslovljeno, srečno novo leto.“)

O. Sykes, D. J., Bulawayo, 29. decembra.

O. Limbrok, Boroma, 19. decembra (obljubuje našim dobrotnikom število sv. maš).

O. Callewaert, Braine d' Allend, Kongo, 28. novembra.

Škof Jarousseau, Harar, 9. januarja (se zahvaljuje za denarno pošiljatev). — 15. januarja (prosi za mašne ustanove).

Škof de Saune, Tananariva, 4. januarja (se zahvaljuje za dvoje denarnih pošiljatev via Rim).

Sr. Eufrozina, Rose Hill, 26. decembra.

O. Vincencij Pavl., premonstratenec, Sambava, 28. decembra (prosi nujno za mašne ustanove).

O. Klaeyle, Mutzig, 3. februarja.

Novi apostolski vikar v Loango.

V tajnem konzistoriju dne 22. januarja je imenoval papež Benedikt XV. preč. P. Leona Girod iz družbe očetov svetega Duha apostolskim vikarjem v Loango in naslovnim škofom v Obba.

Kronika družbe sv. Petra Klaverja.

Rim, 11. februarja. V popoldanskih urah dobimo telefonično obvestilo, da je bil brat naše spoštovane generalne voditeljice, preč. O. Vladimir Ledóchowski, dozdaj generalni asistent za Nemčijo, izvoljen za generala jezuitskega reda. Podvizamo se, da brzojavno sporočimo naši v Solnogradu bivajoči generalni voditeljici to veliko vest. Tudi naša mala četa v via Olmata se raduje. Saj je dajal prečastiti oče že leta našemu zavodu neštivilne dokaze svoje dobrote. In kakšen blagoslov bo prinašalo njegovo modro vodstvo misijonom! Zato bodi prisrčna hvala božji Previdnosti, ki se je tako spomnila naše Družbe v tem težkem času.

Solnograd, 15. februarja. Zavzemajoč stališče, da spada tudi skrb za vsled vojske tako težko skušane misijone k skrbi za vojne potrebsčine, je priredila Družba sv. Petra Klaverja kljub težkim časovnim razmeram tudi letos v Solnogradu svoj običajni vsakoletni „misijonski dan“. V ta namen je bila dne 14. februarja v stolnici misijonska pridiga ter se je vršilo v krasni dvorani nove Mozartove hiše dobro obiskano misijonsko zborovanje. Pridigo, kakor tudi slavnostni govor pri zborovanju je imel slavni nemški pridigar in pisatelj O. Cohausz, D. J. Nadalje so govorili pri zborovanju: knez nadškof dr. Kaltner, škof dr. Rieder in naša vrhovna voditeljica grofica Ledóchowska. Nadalje so zborovanje s svojim obiskom počastili: gospa velika vojvodinja-vdova Alica Toskana, gospa nadvojvodinja Marija Kristina, soproga nadvojvoda Petra, deželni predsednik Feliks pl. Schmitt-Gasteiger, deželni glavar A. Winkler in drugi. Župan dr. Ott je, po nujnih opravkih zadržan, opravičil svojo odsotnost. Naša Družba je dosegla s tem „misijonskim dnevom“ v vsakem oziru časten uspeh.

Mnogim. Ker se ne morem vsem, ki so mi ob priliki izvolitve mojega brata za generala jezuitov čestitali, direktno zahvaliti, naj se to zgodi na tem mestu. Gotovo je pri tej izvolitvi sodeloval tudi sv. Peter Klaver s svojo priprošnjo. Njegova Družba je pridobila zopet trdno oporo. Bog svojih ne zapusti. Deus providebit. In zato tudi: Te Deum laudamus. Naj bi vsi, ki so mu čestitali, z nami molili, pa tudi molili, da bi dal Bog moč in milost novemu generalu k težki službi. „V Njem samem je vse upanje,“ kakor mi je sam pisal dva dni po izvršeni izvolitvi.

M. T. L.

Popolni odpustek, ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca aprila.

Dne 3. aprila, praznik sv. Benedikta od Filadelfo, O. F. M., zvanega „zamorca“.

Dne 26. aprila, praznik N. lj. Gospe Dobrega sveta.

Dne 29. aprila, praznik sv. Petra, mučenika, O. S. D. (21. ustanovni dan Družbe sv. Petra Klaverja).

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Nepopolni odpustek

300 dni vsakokrat, kadar se član s skesanim srcem udeleži tridnevnice, ki jo obhaja Družba pred praznikom N. lj. Gospe Dobrega sveta (26. aprila).

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Za kruh sv. Antona: K. Košak 2 K 50 v, A. Golobič 1 K, N. Polak 2 K 20 v, U. Golobič 2 K, preč. g. župnik K. Presker 2 K, M. Sak 70 v, A. Vatel 1 K, M. Herman 2 K, A. Zarnik 6 K, P. Nachtigal 1 K, H. Kladnik 1 K, G. Kosak 1 K, M. Sedminek 1 K, F. Presa 1 K, M. Starec 2 K, J. Esih 3 K, K. Igljič 1 K, M. Pikec 3 K, po F. Miglič 3 K 50 v, U. Piki 40 v, F. Novšek 50 v, po T. Lenart 70 v, I. Arnuš 1 K, J. Hočevar 5 K, rodbina Brcl 1 K, Z. Krajsič 4 K, M. Kmet 50 v, M. Kaplan 1 K, M. Keržič 8 K, M. Jeraj 1 K, F. Ravnihar 5 K, M. Skok 10 K, preč. g. J. Palir 2 K, M. Curk 4 K, Mevšek 2 K, H. Kastelic 1 K, J. Vojkovic 1 K, N. N. 50 v, A. Miklin 1 K, F. Kaltnekar 2 K, A. Sedej 2 K 60 v, F. Logar 1 K, N. N. 50 v, J. Dolšak 30 K, po H. Zupan 40 v, M. Žibret 3 K, M. Zupan 1 K, T. Koprivšek 3 K, N. Puncer 1 K, N. Žibret 1 K 10 v, po F. Kupčič nabrano od Celjskih dobrotnikov 16 K 70 v, nabrano po nabiralniku pri Pepci na Bregu 4 K 30 v, H. Sidar 2 K, M. Uršič 3 K, M. Megušar 1 K, J. Pregel 3 K, J. Žgajnar 1 K, T. Klinc 6 K, T. Klinc nabrala 34 K, Kot A. 4 K, S. Koren 2 K, F. in U. Javernik 3 K, B. Pernat 2 K, F. Michelcic 6 K 60 v, F. in M. Lovšin 2 K, M. Oražem 1 K, J. Palovec 1 K, po nabiralniku 10 v, N. N. 6 K.

Za Klaverjev vinar: M. Cvek nabrala 17 K 40 v, Fr. Končan nabrala v tobačni tovarni 14 K 25 v.

Za „Otroško zvezo za Afriko“ je bilo nabranih 42 K 70 v. Natančneje glej v „Zamorskem otroku“!

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 11 K 24 v, nabrano po: F. Plaskan 6 K, J. Hočevar 8 K, M. P. 10 K, Ferlan M. 2 K, E. Čuk 2 K, A. Kovačič 9 K, P. Babič 9 K, K. Mohar 8 K, preč. g. P. Volbert 26 K, Fr. Zorko 11 K, A. Sedej 2 K, K. Mohorčič 2 K, H. Trobina 8 K, A. Jordan 5 K, J. Kmet 5 K, po vodstvu cerkve presv. Srca Jezusovega 3 K, Petrovc 5 K, T. Klinc 5 K, Mevšek 9 K, A. Kušar 3 K, A. Kot 24 K, T. Beranič 4 K, M. Čeh 4 K, I. Vidmar 23 K, M. Skwarze 3 K, Uršulinski samostan 3 K, J. Blažič 2 K, J. Petriček 3 K, A. Horvath 5 K, M. Kaplan 5 K, J. Dolšak 2 K, Mencin 2 K, F. Tiringar 7 K, F. Nastran 2 K, A. Rajter 31 K, B. Terjašek 11 K.

Za misijonsko zvezo: Prispevki od posameznih udov 5 K 40 v, nabrano po: K. Ozebek 4 K, Terjašek 1 K 50 v, F. Kodre 8 K 20 v, A. Kovačič 9 K 60 v, A. Horvath 3 K, L. Žontar 10 K, A. Sedej 6 K, T. Beranič 2 K.

Za Klaverjevo Družbo: T. Lenart 3 K, V. Krstan 1 K 50 v, M. Benedičič 2 K.

Podporniški prispevki: J. Čigon 2 K, K. Košak 2 K, N. Ažman 2 K, A. Perše 2 K, preč. g. župnik P. Režek 4 K, M. Zajc 2 K, F. Pucihar 2 K, Gerčar 2 K, M. Bauer 2 K, F. Rihar 2 K, Starec 5 K, A. Suppan 2 K, F. Miglič 2 K, preč. g. župnik Presečnik 2 K 50 v, H. Kočjaž 2 K, N. A. in B. Terjašek 6 K, preč. g. župnik A. Jarec 3 K 50 v, preč. g. P. M. Klančnik 5 K, V. Krstan 2 K, J. Burgar 2 K, L. Čadež 2 K, M. Lašič 2 K, F. Mramar 5 K, F. in J. Šerbinec 4 K, preč. g. župnik J. Valenčak 4 K, F. Zemme 2 K 50 v, N. Ambrož 1 K, preč. g. župnik Jakej 3 K 50 v, preč. g. dr. Gnidovec 2 K, U. Barborič 2 K, M. Luckmann 2 K, K. Mohar 2 K, J. Ule 4 K, H. Jelen 2 K, M. in A. Sedej 4 K, M. Velikojne 2 K, preč. g. župnik J. Teran 5 K, preč. g. župnik A. Šimenec 3 K, M. in N. Žibret 4 K, M. Filipič 2 K 50 v, preč. g. župnik Jemec 2 K, grofica Chorinsky 10 K, preč. g. kanonik J. Pavletič 1 K 50 v, M. Erman 3 K, L. Dolenc 10 K, J. Vezensek 2 K 50 v, M. Motoh 2 K 50 v, L. Jagodič 2 K, C. Tenbaum 20 K.

Skupna vsota 1865 K 30 vinarjev.

Poslanov predmetih: J. Petkovšek: 2 prstana; K. Belcl in E. Nedog: znamke; M. Polanec: rožne vence in podobice; preč. g. K. Čigon: znamke; F. Nosan: staro platno; od več oseb: stanijol in rabljene znamke.

Sv. Anton Padovanski

kot zaščitnik v vojski.

Sv. Anton je kaj mogočen zaščitnik v vojski. Leta 1732. se je podal španski admiral don Mondemar, ko mu je bilo naročeno, naj nazaj pribojuje trdnjavo Oran od Mavrov, pod njegovim varstvom v bitko. Vrnil se je kot zmagovalec in njegovim vojakom se ni skrivil niti en las.

Kdo daruje kaj na čast sv. Antonu (Kruh sv. Antona) za po vojski tako težko oškodovane misijone, da doseže po njegovi priprošnji srečno vrnitev svojcev iz vojske??

Darila sprejema hvaležno

Družba sv. Petra Klaverja.
(Naslove glej na drugi strani ovitka.)